

IN DE MANESCHIJN

M.J. Arlidge bij Boekerij:

*Iene miene mutte
Piep zei de muis
Pluk een roos
Klikspaan
Naar bed, naar bed
Wie niet weg is
Klein klein kleutertje
In de maneschijn
Kom je spelen?*

E-booknovelles:

*Schuitje varen
Alles in de wind*

M.J. Arlidge

IN DE
MANE
SCHIJN

In het bos schuilt iets duisters

Eerste druk 2018
Vijfde druk 2020

ISBN 978-90-225-8870-3
ISBN 978-94-023-1181-5 (e-book)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Down to the Woods*
Oorspronkelijke uitgever: Michael Joseph, an imprint of Penguin Books
Vertaling: Harmien Robroch en Annemarie de Vries
Omslagontwerp: Wil Immink Design
Omslagbeeld: iStock
Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2018 M.J. Arlidge
© 2018 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

Zoekend stak ze haar hand uit, maar ze vond niets. De zijdezachte stof voelde koel aan, wat vreemd was. Er zou een warm levend wezen naast haar moeten liggen, maar in plaats daarvan was er... een leegte.

Geschrokken hees Melanie Walton zich overeind. Daar had ze direct spijt van vanwege een beginnende, knallende hoofdpijn. Het was altijd hetzelfde als zij en Tom gingen kamperen. Plannen voor een ontspannen, ingetogen avondje maakten al snel plaats voor onbeheerste genotzucht – een bulderend vuur, luide muziek en dan de onvermijdelijke van whisky doordrenkte seks. Toegegeven, ze zou niet anders willen, ze kon Toms aanwezigheid nog op haar huid voelen en daardoor was de leegte naast haar des te verwarrender.

Hun tent was oud en klein – een tweepersoonsgevalletje dat Tom in de uitverkoop had gekocht – en Melanie was eraan gewend dat het geruststellende lijf van haar verloofde naast haar lag. Hij snurkte wel, maar de whisky filterde dat weg en ze vond het heerlijk als ze dicht tegen elkaar onder de sterren lagen. Meestal bracht die gedachte een glimlach op haar gezicht, maar vanavond niet. Terwijl ze zich half omdraaide en door de duisternis tuurde, bevestigde het zien van Toms lege slaapzak wat ze al wist: ze was alleen.

Haar blik schoot naar rechts en ze zag dat de tent openstond. De flappen wapperden zachtjes in de bries. Ze raakte meteen geïrriteerd: echt iets voor Tom om naar het toiletgebouw te lopen en de tent niet dicht te doen. Daar had ze al vaker wat van gezegd. Ze was niet bang aangelegd, maar ze waren niet de enigen op de camping en er kon zomaar iemand binnenkomen. Het feit dat een dichtgeritste tent weinig bescherming bood tegen een vastberaden indringer deed er niet toe, ze vond het gewoon niet prettig dat iemand in hun kleine heiligdom kon kijken.

Melanie bleef nog een paar minuten zitten luisteren of ze Tom kon horen en nam zich voor hem goedmoedig uit te foeteren, maar het bleef doodstil buiten. Vloekend gaf ze het op, trok haar spijkerbroek en slippers aan en kroop de tent uit.

Het was een warme zomerdag geweest, maar toen ze haar cocon verliet, rilde ze in de koele avondlucht. Hij streelde haar schouders en nek tot ze kippenvel kreeg, en ze sloeg haar armen om zich heen terwijl ze haar blik over het kampeerterrein liet glijden. Daarstraks was het een levendige boel geweest; het was voor het eerst aanhoudend mooi weer en tientallen kampeerders hadden Southampton verlaten om hun tent op te zetten op deze camping in de New Forest, maar nu was het doodstil. Het enige wat ze kon horen was het geritsel van de bries en hier en daar wat tevreden gesnurk.

‘Tom?’ Zijn zacht uitgesproken naam dwarrelde met de wind mee. Waar wás hij? Vaak neuriede Tom in zichzelf als hij ’s nachts moest plassen en de muziek van eerder op de avond in zijn hoofd klonk, maar vanavond hoorde ze niets. Ook brandde er geen licht bij het toiletblok.

‘Tom? Waar ben je?’ Luider deze keer – haar bezorgdheid won het van haar angst om anderen lastig te vallen – maar nog steeds

geen reactie. Speelde hij een spelletje met haar? Sprong hij zo dadelijk uit de bosjes om haar de stuipen op het lijf te jagen? Dat was niets voor hem – normaal gesproken was hij op dit tijdstip compleet van de wereld – maar wat was er anders aan de hand?

‘Ik weet niet of je dit grappig vindt...’ Het maakte haar niet meer uit hoe luid haar stem klonk. Ze wilde hem vinden, hem op z’n donder geven en daarna met hem in de tent kruipen. Hun avond, die zo fijn was geweest, was nu niet leuk meer. ‘Ik meen het, Tom. Als je hier bent, als dit een geintje is...’ Haar stem sloeg over, overmand door zorg en angst. Als hij dit als grapje had bedoeld, zou hij er toch nu wel mee opgehouden zijn? Tom was niet wreed of vals. Hij was lief, teder, zorgzaam...

‘Alsjeblieft, Tom. Je maakt me bang...’ ging ze verder, terwijl de tranen in haar ogen prikten. ‘Waar bén je?’

Maar haar woorden stierven zachtjes weg in de duisternis.

2

Ze sloop heel stil door de kamer, om vooral geen geluid te maken. Dit was onbekend terrein voor haar en ze moest voorzichtig om het bed, een stoel en rondslingerende kleren heen navigeren. Opeens merkte ze dat ze haar adem inhield. Eigenlijk sloeg dat nergens op, maar als ze op deze manier kon voorkomen dat ze werd opgemerkt, dan moest het maar. Ze was vastbesloten om ongehinderd te ontsnappen.

Helen bukte om haar ondergoed, haar kleren en haar motorpak op te rapen. Het kostte moeite om ongemerkt in dat pak te komen, want het was al oud en gehavend en het leer kraakte luidruchtig bij het aantrekken. Maar de grote man die een paar meter verderop vredig in het bed lag te slapen leek niets te horen. Met een zucht van verlichting liep Helen snel naar de deur en greep naar de deurkruk.

‘Jane?’

Helen bleef stokstijf staan, waarna ze zich langzaam omdraaide. ‘Ik moet vroeg naar m’n werk. Sorry...’

Als Daniel haar zwakke leugen al doorzag, liet hij het niet merken. Hij haalde zijn hand door zijn warrige haar en staarde haar gelukzalig aan, de herinnering aan een prettig samenzijn nog vers in het geheugen.

‘Hé... zullen we dit een andere keer nog eens doen?’

‘Ja, hoor.’

Dat kwam er te snel uit en het klonk onoprecht. Stom van haar, want ergens zou Helen best nog een nacht met deze knappe vreemdeling willen doorbrengen. De laatste tijd was zo slopend geweest – met het onderzoek naar de dood van rechercheur Sanderson en het feit dat Helen daar (in haar optiek onterecht) niet verantwoordelijk voor werd gehouden – dat het een bevrijding voor haar was geweest om zich één nacht te laten gaan. Ze had Daniel ontmoet in een nieuwe club vlak bij Lime Street en hem ingeschat als de enige aanwezige die sterk en dapper genoeg was om haar de pijn te bezorgen waar ze zo naar snakte. Hun sessie was bevredigend geweest en had eindeloos geduurd. Het had Helen dan ook niet verbaasd dat ze kort daarna samen zijn appartement binnen waren gerold. Jammer genoeg verbaasde het haar ook niet dat ze het na afloop op een lopen wilde zetten.

‘Mag ik dan je telefoonnummer?’

Het klonk luchtig, maar hoorde Helen daar een vastberaden ondertoon in zijn stem? Een verlangen om niet als een speeltje voor een nacht behandeld te worden? Helen aarzelde voordat ze antwoord gaf. Ze wist niet zeker of ze daaraan toe was en bovendien, als ze hem haar gegevens gaf, dan zou hij weten dat ze de hele avond had gelogen. Over haar achtergrond, haar werk, haar naam...

‘Jane?’

Zijn zachte stem onderbrak haar gedachten en zette haar ertoe aan om te blijven liegen. Als ze dit gesprek naakt en intiem in bed hadden gevoerd, had ze misschien alles opgebiecht. Dan had ze zich misschien laten overtuigen. Maar nu stond ze hier, gekleed in haar harnas en klaar voor vertrek.

‘Ik zie je wel op de club.’

Daniel wist dat hij werd afgeserveerd en ze moest hem nageven dat hij niet protesteerde toen ze de kamer uit liep. Helen beende weg, boos op zichzelf. Met iedere stap ging ze sneller lopen. Na de seks wilde ze alleen maar haar motor en naar huis. Maar terwijl ze door de gang stormde kwamen de welbekende twijfels en vragen weer opzetten. Hoe druk ze het ook had met het leiden van Southamptons team Zware Misdrijven en hoe betrokken ze ook was, het viel niet te ontkennen dat ze eenzaam was. Ze had een uitlaatklep nodig en gezelschap; ze had leven nodig om de duisternis te weerstaan die vanbinnen en vanbuiten aan haar vrat. Waarom wees ze het dan af zodra ze het aangeboden kreeg? Wat mankeerde haar?

Waarom zette ze het altijd op een lopen?

3

Hij rende door de bosjes, rukte in het wilde weg aan het gebladerde. Pijn schoot door zijn lijf toen doornen over zijn huid krassten, maar hij hield vol, stormde blindelings verder. Hij had geen idee waar hij vandaan kwam of waar hij naartoe ging, maar wist alleen dat hij door moest.

Hij droeg een boxershort en t-shirt, maar zelfs deze dunne kledingstukken zaten in de weg; de knoestige struiken bleven aan de stof haken en dreigden hem terug te trekken naar het gevaar. Het was alsof het bos vannacht zijn vijand was, maar zijn angst joeg hem voort en met alle kracht die hij kon opbrengen, sprintte hij weer verder tot hij vanuit het dichte bladerdek op open terrein kwam. Even leek de weg vrij – was dat een pad dat hij in het donker zag? – en hij rende die kant op. Maar zodra hij dat deed, schoot er een meedogenloze pijn door hem heen waardoor hij schokkend tot stilstand kwam.

Hij had een behoorlijke afstand afgelegd, maar nu kon hij opeens geen gewicht meer op zijn linkervoet zetten. Met een angstige blik over zijn schouder bukte Tom zich om zijn voet te bekijken. Tot zijn afschuw zag hij een grote, grillige doorn van zeker tweeënhalve centimeter in het zachte vlees zitten. De huid begon al te trekken en zag er rood en schrijnend uit, terwijl er bloed uit

de diepe wond stroomde. Hij kreunde, maar beet snel op zijn lip. Hij durfde geen geluid te maken.

Met zijn tanden op elkaar geklemd pakte hij het uiteinde van de doorn met zijn vingers vast. In stilte telde hij tot drie, gaf toen een harde ruk en trok de doorn er in één keer uit. Weer een kreun van pijn, gevolgd door een snelle golf van opluchting voordat een doffe, zeurende pijn opkwam. Kon hij erop lopen? Het leek onmogelijk gezien de kloppende pijn, maar hij moest het proberen.

Weggedoken achter een doornstruik tuurde Tom naar het bosgebied om hem heen. Zijn achtervolger was ergens... maar waar? Tom was al tien minuten op de vlucht, misschien langer, en zijn achtervolger had al die tijd in zijn buurt gezeten, hem op de voet gevolgd. Zo nu en dan kon hij hem horen als er een takje knapte of een struik ritselde. Soms kon hij hem zien, een lange schaduw, maar hij kon zijn aanwezigheid vooral voelen – kwaad-aardig, bedreigend, meedogenloos.

Plotseling een beweging links van hem. Tom draaide zich razendsnel om... maar het was een knaagdiertje dat over de bosgrond schoot. Hij richtte zijn blik weer op de duisternis voor zich en kneep zijn ogen tot spleetjes op zoek naar tekenen van zijn achtervolger. Maar hij was nergens te bekennen. Het was stil in het bos.

Het liefst wilde Tom geloven dat dit een nachtmerrie was, dat hij straks onrustig en met een stevige kater naast Melanie wakker zou worden. Toch wist hij dat dit te echt was voor een droom. Maar hoe was dit gebeurd? Hoe was hij hier terechtgekomen? Hij was met een vrolijke dronk in slaap gevallen naast de vrouw van wie hij hield... en hij was verward en halfnaakt wakker geworden in een onbekend deel van het bos terwijl een man met een capuchon hem opdracht had gegeven om te rennen.

Hijgend probeerde Tom zichzelf te kalmeren. Als hij dit wilde

overleven, moest hij slim zijn, de juiste keuzes maken. Snel keek hij om zich heen in de hoop zijn achtervolger te spotten, maar ook op zoek naar een vluchtroute. Een idee welke kant hij op moest.

Achter hem was een onduidelijk pad, maar even verderop was ook iets wat op een pad leek. Welke van de twee moest hij kiezen? Hoe kon hij er zeker van zijn dat een van beide hem naar een veilige plek zou brengen, terwijl hij niet wist waar hij was? Nergens was de camping, de bewoonde wereld of een vorm van menselijke aanwezigheid te bekennen. Hoe kon hij er zeker van zijn dat hij nog wel in de New Forest was? In paniek flitste zijn blik tussen de twee paden heen en weer. Hij werd plotseling gegrepen door besluiteloosheid, zich ervan bewust hoe duur de verkeerde keus hem zou komen te staan. Hij had geen idee waarom hij werd opgejaagd, welke kant hij op moest of wat voor gruwelijkheden hem te wachten stonden.

Hij wist alleen dat de dood hem op de hielen zat.

4

Een schreeuw klonk door de nacht. Charlie schrok wakker van het schrille, getergde, angstige geluid en ze kwam meteen in beweging. Haar lichaam kon haar hersenen niet helemaal bijhouden, dus wankelde ze, half struikelend, naar de deur. Ze rukte hem open en haastte zich over de donkere overloop naar de slaapkamer van Jessica.

Haar dochter zat rechtop in bed met haar ogen opengesperd van paniek. Aangeslagen liep Charlie naar haar toe en sloeg haar armen om het angstige vierjarige meisje heen.

‘Het is al goed, kindje. Mama is er.’

Ze kreeg een elleboogstoot in haar keel. Geschrokken hapte ze naar adem, terwijl haar dochter in haar armen lag te worstelen.

‘Nee, nee, nee...’ jammerde Jessica, die haar best leek te doen om haar moeder van zich af te slaan.

‘Jessie, ik ben het. Het is goed...’ Maar de tranen brandden al in Charlies ogen door de schok van de klap en een totaal gevoel van hulpeloosheid. Het was helemaal niet goed. Dit was al de vijfde avond op rij dat Jessica zo’n vreselijke nachtangst had.

‘Gaat het met haar?’

Steve was inmiddels binnengekomen. Slaperig strompelde hij in zijn slobberige pyjama naar haar toe. Charlie durfde niet te

praten, dus schudde ze alleen haar hoofd. Steve ging bij hen zitten en sloeg zijn armen om het panische kind heen. Het spartelen werd langzaam minder, en Jessica's ogen vielen dicht. Uiteindelijk liet ze zich door haar ouders weer in bed leggen.

'Ik wil weer slapen,' zei ze suf, terwijl ze zich met haar rug naar hen toe draaide.

Nog natrillend trok Charlie de deken over haar schouders en stopte haar dochter in. Het was nauwelijks voor te stellen, maar Jessica sliep al weer vredig, alsof er niets was gebeurd. Charlie zelf was nog niet rustig en ze bleef over haar kind heen gebogen staan alsof ze verwachtte dat ze weer overeind zou vliegen.

'Kom, we gaan terug naar bed.'

Een zacht klopje op haar schouder om haar naar de deur te bewegen.

'Het gaat goed met haar,' hield Steve zachtjes vol. 'We gaan weer slapen.'

'Twee minuutjes.'

Hij liep weg. Charlie vermoedde dat hij een zucht had ingeslikt, en daar was ze hem dankbaar voor. Kritiek kon ze op dit moment niet verdragen want ze voelde zich al rot genoeg. Iedere avond was het hetzelfde liedje: een vlaag van pure paniek gevolgd door urenlange, diepe slaap. De volgende ochtend kon Jessica zich niet herinneren wat er 's nachts was gebeurd en kon ze niet uitleggen waarom ze zo bang was geweest.

Als ze op haar werk even tijd had, zocht Charlie op het internet bij de NHS en andere gezondheidssites informatie over de oorzaken van Jessica's nachtangst. Het advies dat ze vond was beknopt en verre van geruststellend: er leek geen duidelijke oorzaak te zijn voor nachtangst en er was geen beproefde manier om ervan af te komen. Op een gegeven moment zouden ze vanzelf wel ophouden.

Charlie had zo haar vermoedens over de oorzaak. Jessica's eerste schooljaar liep ten einde en hoewel in het begin alles goed was gegaan, probeerde ze de laatste tijd onder school uit te komen door te klagen dat ze moe of ziek was. Misschien was dat ook wel zo. Het wás ook vermoeiend om van de peuterspeelzaal over te stappen naar hele dagen op de basisschool, maar Charlie vroeg zich toch af of er niet meer aan de hand was. Lag het soms aan de lerares, mevrouw Barnard, die iedereen zo streng vond? Of had ze ruzie met een klasgenootje? Werd Jessie misschien gepest?

De klok aan de muur tikte hard. Toen Charlie erop keek, zag ze tot haar verbazing dat er al meer dan tien minuten verstreken waren. Steve zou zich ongetwijfeld liggen ergeren, want hoewel hij veel van Charlie hield en haar altijd steunde, vond hij dat ze veel te veel piekerde. Irritant genoeg had hij daar waarschijnlijk gelijk in, maar ze kon het niet helpen. Jessica had een jaar langer op de peuterspeelzaal mogen blijven, maar ze hadden ervoor gekozen om dat niet te doen. Deels omdat ze klaar leek voor de basisschool, maar ook omdat het makkelijker zou zijn voor hun werk. Was dat een foute beslissing geweest? Hadden ze het leven alleen maar moeilijker gemaakt in plaats van makkelijker?

Jessica had het nooit over problemen op school, dus kon Charlie alleen gissen naar de oorzaak van haar onrust. Dit was voor het eerst sinds Jessica's geboorte dat Charlie machteloos was en haar dochter niet kon helpen, wat waarschijnlijk betekende dat ze nog een heleboel nachten vol angstig geschreeuw tegemoet gingen. Terwijl Charlie op haar slapende dochter neerkeek, voelde ze zich opeens verdrietig, ongerust en bang.

5

Verstijfd van angst bleef hij in de doornstruik weggedoken zitten. Zijn achtervolger was nu maar een paar meter bij hem verwijderd. Tom was tussen de bomen door blijven turen en had zitten dubben welke kant hij op zou gaan toen hij opeens de schaduw vanuit de duisternis zijn kant op had zien komen. Intuïtief had hij geprobeerd zich tussen de prikkende stekels kleiner te maken, maar zijn achtervolger kwam steeds dichterbij.

Tom wilde het liefst zijn ogen dichtdoen, maar besepte dat hij ze moest openhouden. Hij moest zeker weten of hij gezien was. Dus hield hij zijn blik op de figuur gericht die hij tussen de bomen dan weer kwijt was, dan weer zag. Hij kwam steeds dichterbij, als een wezen uit een lugubere nachtmerrie.

Bij de struik bleef de figuur staan. Tom wilde het uitschreeuwen, zijn blinde paniek van zich af brullen, maar wist zijn angst te beheersen. Hij hield nu al meer dan een minuut zijn adem in – zijn longen begonnen te branden en hij wilde niets liever dan de lucht uitblazen. Maar hij hield zijn lippen op elkaar geklemd, zijn neus dichtgeknepen, doodsbang om ook maar het kleinste geluid te maken. Als hij nu werd ontdekt, was alle hoop verloren, omdat hij verstrikt zat in die struik.

Tien seconden gingen voorbij. Daarna nog tien. Toen draaide

de figuur zich om en keek hem recht aan. Tom maakte zich op voor een triomfkreet, voor een duik boven op hem, maar tot zijn verbazing liep zijn achtervolger verder, liet de struik achter zich en tuurde door het bos op zoek naar zijn prooi. Slap van opluchting hield Tom zijn adem nog een paar seconden in en blies toen langzaam en stil uit.

Hij telde tot zestig, keek hoe de figuur in het bos verdween en kwam langzaam overeind. Behoedzaam keek hij om zich heen en liet langzaam gewicht op zijn zere voet zakken. Pijn schoot door hem heen, maar hij slikte hem weg. Als hij deze beproeving wilde overleven, moest hij snel zijn.

Hij liep naar het vage pad dat hij eerder had gezien. Misschien kwam de maan achter de wolken vandaan, misschien raakte hij gewend aan het donker – hoe dan ook, hij kon nu beter zien waar hij liep. Tot zijn enorme opluchting werd het pad steeds duidelijker en hij volgde het half rennend, half strompelend. Gek genoeg barstte hij bijna in lachen uit door een plotselinge opwelling van optimisme en opluchting. Hij weerstond die absurde neiging en ploeterde behoedzaam verder om afgevallen doornen en konijnenholen in het pad te ontwijken.

Hij had flink wat afstand weten te creëren tussen hem en zijn achtervolger en deed het nu wat rustiger aan. Het pad, dat tot nu toe zo duidelijk had geleken, liep opeens dood. Zwetend keek hij van links naar rechts. Niets, niets, niets...

Hij knipperde met zijn ogen, probeerde een gevoel van paniek te onderdrukken en zette nog een stap. Deze keer zag hij links van zich iets. Het was geen duidelijk pad, maar leek wel een vervolg. De struiken waren weggedrukt en een paar bloemen waren vertrapt.

Hij volgde het pad zo goed en zo kwaad als het ging. Het ene moment was hij het kwijt, het volgende aarzelde hij en vond het

weer. Zo ging het een tijdje door en zijn vluchtpoging, die tot nu toe vlot was verlopen, haperde. En nu was hij het pad opnieuw kwijt, helemaal deze keer.

‘Shit, shit, shit...’ Hij ademde de woorden zachtjes uit in de hoop dat ze zijn bonkende hart zouden kalmeren. Maar angst overviel hem, zijn armen en benen voelden slap en zijn hoofd deed pijn. Er moest een uitweg zijn. Dat moest...

Wanhopig keek hij om zich heen. Was dat nog een pad links van hem? Hij wilde niet echt die kant op, maar wat was het alternatief? Ploeteren door het struikgewas waardoor hij dieren de stuipen op het lijf joeg en de aandacht op zichzelf vestigde? Op hetzelfde moment vloog een fazant krijsend op.

Dat gaf de doorslag en Tom dook op het pad af. Hij dacht niet meer aan de pijn in zijn voet, maar sprintte zo snel mogelijk over het uitgesleten pad. Ja, dat leek er meer op. Dit was een fatsoenlijk pad dat hem naar een veilige plek zou brengen, terug naar het normale leven, terug naar zijn lieve Melanie...

Met elke stap versnelde hij zijn tempo, voortgedreven door adrenaline. Het kwam goed, hij zou hier weg weten te komen. Dan kon hij eindelijk proberen om deze nachtmerrie te bevatten. Het enige wat hij moest doen, was volhouden. Hij ging met de bocht mee, hoopte dat het pad breder zou worden, dat hij ergens in de verte licht tussen de bomen zou zien. In plaats daarvan versperde een doornstruik het pad. Wankelend staarde hij ernaar. Het ding kwam hem bekend voor en ja, er lag een bloedvlek onder. Dit was de struik waar hij daarstraks achter had gescholen. Hij had gewoon een groot rondje gelopen.

Achter zich hoorde hij een takje knappen. Zijn hart klopte in zijn keel en Tom draaide zich om. Hij wist wat hij zou zien, maar toch stakte zijn adem. De figuur met de capuchon op stond nu zes meter voor hem en versperde hem de weg.

‘Alsjeblieft, ik heb niets gedaan...’

Zijn achtervolger deed een stap. En nog een. Op dat moment kwam de maan achter de wolken vandaan, waardoor de jager, die vlak voor zijn prooi tot stilstand was gekomen, werd verlicht.

‘Wie ben jij? Wat móét je van me?’ Hij schreeuwde de vraag, maar de figuur reageerde niet. Tom kneep zijn ogen samen in een poging het gezicht van zijn achtervolger te zien, te begrijpen welk kwaad er tegenover hem stond, maar onder de capuchon kon hij geen menselijke gelaatstrekken ontdekken.

Alleen duisternis.

6

De wind beukte tegen haar lichaam terwijl ze over de weg raasde. Het was een prettig gevoel: het bloed stroomde sneller door haar aderen en dat gaf energie voor de nieuwe dag. Zo diep over haar Kawasaki gebogen voelde Helen zich helemaal opfleuren. Het was een rusteloze nacht geweest, maar een nieuwe dag bracht altijd weer nieuwe hoop.

Ze gaf richting aan naar links en met een sierlijke zwaai reed ze Southern Road op, naar de parkeerplaats. Het was nog vroeg en het hoofdbureau van politie in Southampton moest nog tot leven komen, dus kon ze kiezen welke van de tien motorparkeerplaatsen ze nam. Ze kwam elegant tot stilstand, zette de motor uit en zette hem op de standaard. Zolang ze zich kon herinneren was dit 's ochtends haar vaste ritueel en dat voelde goed.

Eerst zette ze haar helm af en ritste ze haar motorpak open. Daarna pakte ze haar telefoon en draaide ze zich om naar het imposante gebouw, opgetrokken uit kalksteen en graniet. Net toen ze ernaartoe wilde lopen, reed er een andere motor langs, die een paar plaatsen verderop parkeerde. Argwanend bleef Helen staan. Ze herkende noch de motor, noch de berijder, en in deze tijden van verhoogde paraatheid was het altijd goed om alert te zijn als er iets niet helemaal normaal was.

Toen de motorrijder was afgestapt, zag ze tot haar verbazing dat hij vrolijk naar haar zwaaide. Even later zette hij zijn helm af en liep met een vriendelijke maar respectvolle glimlach naar haar toe.

‘Goeiemorgen, chef.’

‘Hudson,’ antwoordde Helen, die haar verbazing wist te verhullen. ‘Jij hebt er zin in.’

‘Jij toch ook?’

Helen wist niet zeker of het een compliment was of een serieuze vraag, maar het was een feit dat ze elke werkdag op het hoofdbureau vol enthousiasme begon. Dat was ook een van de eigenschappen van Joseph Hudson die haar hadden aangesproken bij zijn sollicitatiegesprek. Tijdens zijn carrière had hij op een aantal lastige plekken gewerkt, zoals Zuid-Londen en het centrum van Liverpool, maar hij had zijn werklust en zijn optimisme weten te behouden, wat ze verfrissend vond. Er waren er heel wat die met het doorgroeien naar hogere functies de moed verloren, maar hij niet.

‘Nu je toch zo vroeg bent, kan ik je wel een rondleiding geven. Het zou jammer zijn als je op je eerste dag verdwaalde...’

‘Ik denk dat ik me wel red,’ antwoordde hij met een onderdrukte glimlach. ‘Maar als je toch tijd hebt...’

Ze liepen de trap op naar het atrium. De eerste halte was natuurlijk de receptie, waar Jerry Taylor al zolang Helen zich kon herinneren de scepter zwaaide. Zorgvuldig nam Jerry de verschillende beveiligingsprotocollen met Hudson door, en Helen maakte van de gelegenheid gebruik om haar nieuwe rechercheur te observeren.

Heel lang had ze geen sollicitatiegesprekken willen voeren voor een vervanger voor Sanderson. Ze werd nog steeds letterlijk ziek als ze aan die brute moord dacht, verweet het zichzelf dat ze

de jonge vrouw zo hard had gepusht dat ze zich in de vuurlinie had geplaatst. De gedachte dat ze haar moest ‘vervangen’ vond ze weerzinwekkend.

Niettemin was er een gat in het team gevallen dat opgevuld moest worden, iets waar commissaris Simmons, de nieuwe bureauchef, haar graag aan herinnerde. Dus hadden ze de advertentie geplaatst. Zoals te verwachten viel waren ze overstelpt met reacties, want ondanks de intrinsieke gevaren die de baan met zich meebracht, voerde Helen een populair en gerenommeerd team aan. Vanaf het eerste gesprek had Hudson met kop en schouders boven de rest uitgestoken. Met zijn gedegen academische opleiding en zijn specialisatie in cybercriminaliteit, gekoppeld aan zijn jarenlange ervaring met het aanpakken van georganiseerde misdaad, mensenhandel, drugshandel en ergere zaken, had hij een streepje voor. Maar het waren vooral zijn houding, zijn persoonlijkheid en zijn mentaliteit waarom hij verkozen was. Hij was fit en gezond, had een knap, open gezicht, was scherpzinnig en had inzicht en bovendien was hij erg prettig in de omgang. Niet iedere agent had een goed gevoel voor humor, maar Hudson had dat zeker wel. Een beetje brutaal en ondeugend was hij ook. Hij was zo iemand die een stalen gezicht kon trekken terwijl zijn ogen bleven lachen. Helen mocht dat wel. Hij zou nauw met haar en Charlie moeten samenwerken om het team te leiden en intuïtief wist ze dat hij een betrouwbare, innemende collega zou zijn.

‘Nou, voor zover ik heb kunnen nagaan, werkt hij niet voor de Russen,’ meldde Jerry met een mislukte ondeugende knipoog.

De man was een fossiel, maar een aardige, dus bedankte Helen hem vriendelijk en leidde ze Hudson het hoofdbureau binnen. Een paar minuten later liepen ze op de zevende verdieping, Helens tweede thuis.

‘Later moet je maar een uitgebreide ronde doen. Ik laat nu al-

leen de hoofdattracties zien. Personeelszaken zit op de tweede verdieping, de kantine op de derde, de wapenkamer, mocht je die ooit nodig hebben, zit op de eerste en de herenkleedkamer op de verdieping hieronder. Heb je dat?’

‘Twee, drie, een, zes,’ antwoordde Hudson.

‘De zevende verdieping wordt bijna helemaal in beslag genomen door team Zwarte Misdrijven, maar vergeet vooral deze deur niet. Als je hier moet zijn, heb je iets heel verkeerd of heel opmerkelijks gedaan.’

Ze stonden voor het kantoor van commissaris Simmons. Haar naam stond met gouden letters in het gevlekte glas van haar deur gegraveerd. Simmons was een oude vriendin van Helen – haar mentor zelfs – en ze was er zeker van dat ze hun nieuwe rekrut warm zou verwelkomen. Maar dat moest later, want Simmons was in vergadering en Helen wilde Hudson vertrouwd maken met de interne werkwijze van de onderzoekkamer. Hoe eerder hij aan de slag kon, hoe beter.

Ze liepen snel door naar het hart van de afdeling, waar Helen heel wat uren van haar leven had doorgebracht – soms heel aangename uren, soms ook absoluut niet. Hoe dan ook, het voelde altijd fijn om terug te zijn. Misdaad was continu in ontwikkeling en er kwam geen einde aan, wat betekende dat er altijd werk was voor Helen.

‘Hier zul je het merendeel van de tijd doorbrengen. Daar zitten de data-analisten, hier zit de kern van het team,’ ging ze verder, wijzend naar een stel goed gebruikte bureaus.

Achter een daarvan zat Ellie McAndrew, die net een telefoontje afhandelde.

‘Ik zit daar. Ik ben de enige met een deur. En jij zit daar, samen met onderzoeker Charlene Brooks. Iedereen noemt haar “Charlie” en ze is een geweldige collega, maar ’s ochtends vroeg moet je